

Gud ske tak og lov for døden!

Ofte er det teologer og andre kirkeligt orienterede personer, vi beder skrive her i "Kirken Underviser". Men andre gør sig jo også tanker om forholdet mellem tid og evighed. Vi har bedt forfatteren og digteren F. P. Jac skrive om sit forhold til døden. På denne side ses vores artikeloplæg til F. P. Jac.

Kære F.P.Jac.

Først tak, fordi du gerne vil skrive om dit forhold til "Tid og evighed".

Temaet er valgt, fordi vi gerne vil slå et slag for tanken om det evige liv som ikke blot den uendelige kvantitative udstrækning af liv, men snarere som en kvalitativ livsbetegnelse. Men det særlige ved dette livs kvalitative evighedsbehov er, at dødens mulighed er en medhjælper snarere end den ultimative fjende. Desværre kommer kirken ofte til at tale om døden som livsfjenden nr. 1, men det er vel galt, eftersom livet ofte leves særligt intenst og stærkt, når dødens banken på sjælels dør høres/erindres tydeligst. Døden i sig selv er naturligvis en livsfjende – ligesom dens skygger kan kaste mennesker ud i det forfærdeligste mørke – men livet ville vel næppe vinde i kvalitativ intensitet, hvis døden ikke var en mulighed.

Sådan var vores tanker – sådan serveret lidt løst og fast – for temanummeret overordnet set. Hvad vi er på jagt efter hos dig, er en personlig skildring af dit dødsforhold. Jeg husker engang i en radioudsendelse, hvor du sagde noget i retning af: **"Hvis jeg en dag vågner op, træet og ugidelig, så skal jeg bare tænke på døden, og så"** – jeg tror, du knipsede her – **"så er den der bare."** Din skildring må meget gerne sigte efter det helt erfaringsnære.

Foto: Bodil Andress Jac
Tegninger: F.P. Jac

Det er jo det der holder mig i live. Morgensurheden der hurtigt lufter sig i kaffe. Endnu en dag der springer ud over et blomsterbed. Det skal nok også gå med denne dag. Der vil selvfølgelig komme en helt anden tidløshed, men den vil vi ikke tage hul på endnu. Det bliver en lettelse uden vindens erindrings. Men solsorten afvarmer sig i buskens grene. Den vil også leve sig helt ud.

Det er med en stadig tidlig opvågningen, at jeg spadserer min vej ned til havnen. Sætter mig løst på bænken. Tænk at kunne sidde her i tid og evighed. Jeg nyder det blikstille hav. Roen, efter et virvar af livsundren. Sådan ville jeg godt sove ind, i min egen glemsel. Men med hele mit liv som en livsballon til den kommende generation. Jeg tror at det er sådan at øjnene lukker sig. En intethed af nærværelse, af nystået opmuntrende muld. Sikke år vi dog undslap.

Det hele findes her i vores klodesblomstring. Der er ingen bøgenætter efter en endt livsførelse. Vi vokser bare ind i den jordiske krop. Og tak for det. Genfødsler, åh tag mig i den bare. Jeg fik rigeligt liv, ja rigeligt liv. Og så alle de kvinder man fik lov at elske med. Jeg føler mig stadig som en påfugl i farver. Som spurven på sin gren, men den er stadig på grenen, gyngende livsnydende,

Tid og sanselighed, det er det der holder. Evigheden, den er vi jo født ind i. Og har vi så ikke snakket os ud af det. Bierne sætter sig på vores sten, sommerfugle der våger. Det var så den lange aften.

Det er en stadig tidlig formiddag, det er jo den der holder mig i live. Skænker mig. Og så min fine egetræskiste. De skal have lov at bringe en tung fyrste til torvs. Jeg vil godt sove ind, i min egen glemsel. Roen efter et virvar af lysninger, som en påfugls. Det var så den lange aften.

F. P. Jac

